

Tay phải vừa cho, tay trái vừa lo

Đợt lũ lụt giữa tháng 10.2010 vừa qua ở miền Trung, người ta quên tiền cứu trợ. Ai cũng muốn đóng góp, nhưng rất nhiều người vừa cho vừa nơm nớp lo sợ không biết tiền của do mình đóng góp có tới tay nạn nhân không.

Không phải chỉ lần này, từ lâu nhiều người Công giáo đã có mối lo sợ trường kỳ ấy.

Mối lo làm người ta chùn tay bố thí. Càng lo nhiều, càng cho ít. Từ đó đức bác ái –ít là trong những dịp cần thiết và cấp bách như vừa nêu trên- trở nên một việc làm tốt nhưng kèm theo điều kiện, ví dụ *tôi sẽ cho nếu đến tay người nhận...* Vì đòi điều kiện mà bác ái trở nên gằn như ban phát.... Nhưng sự đòi hỏi ấy chính đáng, mối lo “của cho không đến người nhận” là hoàn toàn đúng đắn. Trước vấn đề nan giải này, mọi người tính sao?

Không cách nào suy cho cùng nếu không nhờ Lời Chúa soi đường dẫn lối. Vậy nên lấy một câu Lời Chúa sau đây để giúp chúng ta giải quyết vấn đề:

“Khi làm việc lành phúc đức... đừng cho tay trái biết việc tay phải làm... Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh.” (Mt 6, 1-6.16-18).

Có nghĩa, khi bố thí, cứ cho! Còn việc đến tay người nhận hay không, kẻ đứng ra quên góp sẽ phải gánh lấy trách nhiệm. Vì những gì chúng ta cho, Chúa Đấng thấu suốt, đã đánh giá hết rồi.

Nếu đến đây, lòng chúng ta vẫn chưa thấy thật tin tưởng, xin hãy đọc thêm chuyện Hai đồng tiền nhỏ của bà góa (Lc 21, 1-4)

Xin kể lại một chuyện nhỏ.

Ngày xưa khi mẹ tôi còn sống, mỗi lần tôi kính biếu mẹ một món quà gì, tôi thường hỏi tới hỏi lui anh chị ở gần mẹ: “Liệu Má có dùng trái cây em biếu không, hay lại cho cháu chắt ăn hết? Má có xài tiền em cho không, hay chú thiếm bầy lột lấy dần hết? v.v...”. Lúc nào tôi cũng cứ nơm nớp lo sợ như vậy.

Một hôm nghe tôi hỏi xong, người anh lớn nhất dạy:

- Em ơi! Em cho Má rồi thì quà đó là của Má, cứ để tùy ý Má định liệu đi em! Đã cho đi, em còn cứ mãi nhìn theo của cho thì ích gì? Giả như Má có cho trẻ trong nhà thì chính là em đã cho Má niềm vui ban phát cho con cháu; giả như chú thiếm bầy có xài tiền em cho thì chú thiếm sẽ cho Má lại sự săn sóc chu đáo, tận tụy và lâu bền... hơn. Khi cho rồi em hãy cho luôn đi em!

Tôi mắc cỡ lắm! Không nói được gì. Nhưng từ đó, mỗi lần tôi biếu mẹ món gì, tôi “cho luôn”, không còn chạy theo đu bám vào của mình cho nữa. Và cũng từ đó tôi cảm thấy ham thích cho, thoải mái cho. Vì mỗi lần cho, tôi đã cho thật sự.

